

МОИТЕ СПОМЕНИ

Нина Вълнарова*

Когато се преместихме да живеем в София, аз често ходех у Славейкови в старата къща на площада. Играехме с малката сестра на Пенчо, Пенка. Той беше вече болен. С мъка го слушах, как едва говореше. Когато почна да ходи с бастун, дохождаше често у дома.

После аз се ожених. Той все така често ни посещаваше. Аз дълго време не знаех нищо за чувствата му към мене. Свекърва ми, която беше дошла от Сливен, един път ми каза:

— Този човек идва много често. Изглежда, че много те обича.

— Разбира се, че ме обича, нали ми е братовчед, — отговорих аз.

Един ден ми донесе сбирката си „Момини сълзи“ и ми каза, че била посветена на мене. Аз му благодарих.

Той ми правеше различни подаръци — една златна брошка със син камък, която се развали и той я носи да се поправи, подари ми един сервиз за ликьор, носеше ми бонбони. Никога не съм го взимала на сериозно, а все на шега. . .

Ний сменихме няколко квартири; ходихме в Русе, после в Пловдив и пак се върнахме в София. Аз имах вече три деца. Тогава живеехме на ул. Бачо Киро.

Щом заговарваше за чувствата си към мене, аз все му отговарях с шеги.

Но малко по малко, той почна сериозно и настойчиво да говори. Един ден ми каза:

— Не разбра ли досега какво чувствам и защо живея?

— Няма и да разбереш, прибави и се разсърди, че не го разбирам и не го взимам на сериозно. Наистина, аз видях тогава, че той е много влюбен и готов на всички жертви. Той ми предложи даже да заминем двама в странство. . .

В същност, аз го разбирах, но се правех, че не го разбирам. Той си отиде разсърден.

След това той пак продължи да идва у дома, но вече не говореше за чувствата си. След някоя година аз чух за връзката му с Мара Белчева.

Ние пак се срещаме, но случайно. Когато стана директор на Театъра, той ми праща на няколко пъти билети за разни пиеси.

После ний заминахме за Тулуза. Там научих за смъртта му. На връщане се отбихме в Италия. Отдохме в Брунате да се поклоним на гроба му. Показаха ни и стаята, в която е починал. Там на върха, отдето се виждаше цялото езеро и планините.

Един ден Мара Белчева ме срещна на улица „Гладстон“. Спря ме. Това беше след смъртта на Пенчо. Заговори ми за него. Каза ми, че наистина много ме обичал и никога не ме забравил.

— За пръв път чувам такова нещо, й отговорих.

*

Дядо ми, по майка, е брат на бабата на Пенчо, по майка. Те са от Трявна. Ний с Пенчо сме втори братовчеди. Дядо ми, по баща, е от Сячеста (гръцка Македония). Свършил е в Париж медицина и е бил частен лекар на маршал Ней. На възраст вече се е върнал в Търново, дето се е оженил за кокона Ана от Пловдив, от рода на Джеvizови. Бил много хубав човек. Баща ми, Павел Марков е бил, също лекар, свършил в Атина и специализирал в Париж. Аз съм родена в Цариград, когато баща ми е бил на служба там в болницата на Када Кьой, на азиатския бряг. Той е бил на служба на разни места из Гърция, в Белград и пр. най-после в Търново, гдето след няколко месеца той почина. След неговата смърт ний се преместихме в София.

* Братовчедка на Пенчо Славейков.